

LISA WHITE

*Fler hemligheter
förde mig hit*

Lisa White

Fler hemligheter förde mig hit

SAGA Egmont

Fler hemligheter förde mig hit

Omslagsfoto: Shutterstock
Copyright © 2021 Lisa White och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726917802

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Fler hemligheter förde mig hit

www.sagaegmont.com

Prolog

Stockholm, torsdag 2 januari, klockan
10.00

Adam Hellberg kramar om sin syster samtidigt som tåget startar sina motorer på centralstationen.

"Klarar du dig nu?" Jenny är klädd i en tjock vinterjacka, skinnhandskar, en fluffig halsduk och en mössa där lite av hennes svarta hår skymtar.

Den kalla vinterkylan håller i sig och ångan från passagerarnas andetag omringar dem som en bubbla.

"Klart jag gör." Han försöker hålla god min trots att jul och nyår varit en kamp. Jenny kunde nämligen inte sluta prata om Amanda Rice och Thomas Stjärnström, och varje minut kändes som ett öppet sår som aldrig skulle läka.

Adam känner sig lurad och han kan förstå sin lillasyster, hon förlorade Thomas även om Adam trodde att deras förhållande varit slut för länge sedan. Han var ärlig mot Amanda med att han inte hade tid för kärlek eller lekar, men det gick inte att motstå henne. Adam kunde inte låta bli att bli kär och förälska sig, och nu när han har förlorat henne till Thomas står han helt ensam med ett brustet hjärta.

Jenny stryker varsamt handen över hans rock och avslutar med en kärleksfull klapp på bröstet.

"Ring mig. När som helst." Hon backar sakta ifrån honom och sätter upp handen mot örat och gestikulerar

en telefon samtidigt som hon än en gång säger: "När som helst."

Ett stråk av dåligt samvete fyller Adam när han drar på ett leende, nickar och kan inte låta bli att känna sig lättad över att hon ska åka tillbaka till Dalarna.

Oavsett hur mycket han älskar sin syster behöver han tid för sig själv, utan att någon ständigt påminner honom om Amanda och vad han har förlorat. Nu kan han fokusera på sitt företag och

göra precis vad han vill. Dessutom har hans inneboende, vän och kollega Paul Björk, flyttat in hos sin tjej Johanna Asp i samma stund som Amanda flyttade ihop med Thomas. Även om Paul inte direkt var till besvär så är det en befriande känsla att få göra vad man vill, utan att vare sig Paul eller någon annan ska komma i vägen och störa hans planer.

Stockholm, måndag 13 januari, klockan 10.00

Adam vill inte erkänna att han i tystnad har räknat ner dagarna under julledigheten. Att kliva in på mäklarkontoret i Sturegallerian känns befriande.

Han hänger hastigt upp sin grå rock på en stående hängare direkt innanför dörren. Efter några steg in i rummet står han vid sitt välputsade skrivbord och kastar sig ner i stolen samtidigt som en suck av lättnad passerar munnen precis innan Paul kikar in. "Tjena." Pauls överväxta skägg och ovårdade mörka hår får honom att se ut som en björn. Ledigheten har gjort honom väl, kanske lite för väl, tänker Adam och stirrar på hans runda kinder.

Adam flätar ihop händerna och vilar dem bakom nacken samtidigt som han avslappnat lutar sig tillbaka i stolen.

"Tjena, stormannen."

Det tar Paul några kliv att nå stolen, sätta sig mittemot honom och luta armbågarna mot skrivbordets glasskiva, och det är tydligt att han vet vad Adam syftar på. "Fan, vi måste köra i gång med träningen, det här med att män går upp i vikt under tjejens graviditet är fan inget skämt." Paul lutar sig tillbaka, sjunker ihop i stolen och greppar tag om en mindre bilring på magen. "Kolla..." Han skakar lätt på den och Adam kan inte låta bli att skratta.

"Vad sägs om att gymma imorgon?" Adam vill fylla sina dagar. Varje minut som är uppbokad är en minut mindre som han behöver känna smärta.

"Det kör vi på." Glädjen i Pauls ansikte påminner Adam om dagen då han gav honom andelar i företaget. "Sedan behöver jag också komma ut. Vad sägs om en utekväll, imorgon?"

"Det är väl bäst att passa på, för när ni får barn är det kört för dig." Adam snedvrider munnen i en grimas och spärrar upp ögonen för att tydligt visa att det är kört för Paul och alla hans roligheter.

"Påminn mig inte." Det är uppenbart på hans sjunkande hållning att han hört det förut, även om det är första gången just Adam nämner det.

"Deppa inte nu, du och Johanna kommer att bli bra föräldrar och dessutom älskar ni varandra." Orden skär i magen på Adam, inte för att han missunnar dem det, utan för att varje gång han tänker på kärlek så dyker bilden av Amanda upp i hans sinne. "Vi tränar imorgon bitti och sedan tar vi en afterwork efter jobbet." Hans sammanbitna min får Paul att haka på som om han läst Adams tankar.

"Hur har du haft det under helgerna?"

"Du vet, Jenny tjatar om allt möjligt." Orden som kommer ut ur hans mun är en lögn men vad ska han säga? Jenny har lagat mat och sedan har hon tjuvat om en enda sak: Thomas och Amanda. Ett lättsamt nickande från Paul avslöjar för Adam att han kom undan med lögnen.

"Skönt att det är måndag. Jag har fullbokat hela veckan. Hur ser din vecka ut?"

Paul pressar samman munnen i ett sorts leende och Adam vet att han uppfattar det snabba bytet av ämne.

"Samma här."

"Vi ska även se över om vi kan få in en mäklarassistent som kan hjälpa till när du är pappaledig." "Visst ja... Det

kommer en tjej imorgon bitti, såg att vi båda är på kontoret då. Jag skrev in det i kalendern.”

”Gjorde du?” Adam knappar fram kalendern i datorn och ser mötet inbokat med röd färg.

”Hon ringde på mobilen för tio minuter sedan.”

”Då så, kanske får vi till det fortare än planerat. Vad sägs om kaffe innan vi kör i gång?” Att fylla magen med en god kopp kaffe är precis vad Adam behöver för att starta arbetsdagen.

Paul behöver inte ens ägna en sekund åt att tänka över erbjudandet, och följer efter Adam som redan lämnat rummet.

Tisdag 14 januari, klockan 07.30

"En till, kom igen!" skriker Adam som ser på Paul i spegeln framför sig när han knäböjer med en grimas som avslöjar att han tycker att stången väger minst trehundra kilo.

Gymmet har tre våningar, i källarplanet står knäböjställningar, benmaskiner och en kryssdragsmaskin som är mitt i lokalen. Längst bort skymtar ett öppet rum för stretching och ländryggsmaskiner och på andra sidan ligger hantlarna med vikter från ett till femtio kilo, alla prydligt placerade framför en lång spegelvägg. På entréplan finns flera uppsättningar av rygg- och benmaskiner och en stor konditionsavdelning med löparband, trappmaskiner och annat. På våning tre ligger alla gruppträningslokaler. Det är det enda våningsplanet Adam och Paul aldrig varit i och de skulle inte ens kunna beskriva hur det ser ut där uppe.

I ett stående läge pustar Paul och tar ett ansträngt kliv fram till ställningen, hänger av stången och torkar svetten från pannan. "Sjuttio kilo? Du måste skämta."

Paul sätter sig på närmaste bänk, fortsätter pusta värre än en otränad sjuttioåring som precis tränat sitt första pass, samtidigt som han höjer handen i luften när andetagen kämpar sig genom luftrören. "Jag vet. Det är riktigt dåligt. Alltså julmaten, spriten och allt godis, det borde vara förbjudet."

Adam skakar på huvudet med en road min samtidigt som han hänger på ytterligare tjugofem kilos vikt på varje sida av stången, innan han utan större ansträngning

kör den ena repetitionen efter den andra och hänger tillbaka stången i ställningen, till synes helt oberörd.

"Ska jag plocka bort några viktplattor åt fröken?"

Paul vet att kommentaren är befogad, och han torkar svettpärlorna från pannan innan han skjuter undan Adam med ett flin, "Nu ska du få se. Alla kolhydrater borde kunna hjälpa, inte sant?" Med nyvunnet mod peppar han sig själv i spegeln framför sig, lyfter upp stången, tar ett kliv bakåt och knäböjer. Han stönar så högt att Adam skyndar fram och ställer sig bakom honom, för in sina armar under hans och hjälper honom upp.

"En repetition får räcka. Bra jobbat men du har en bit kvar."

Med en lätt klapp på ryggen låter Adam Paul vila sig mot stången och hämta sin värdighet från golvet. De fortsätter passet i trettio minuter till innan Paul stapplar med ömma, ännu mer klena ben in i omklädningsrummet och slänger sig på träbänken nedanför sitt skåp. Han torkar pannan med handduken prydd med Satsloggan och Adam rättar till sitt spretiga blonda hår i spegeln och gnuggar bort några enstaka svettdroppar.

"Fan, Adam, låt mig aldrig vila från träningen igen." Flåsandet tar över när han återigen torkar ansiktet med handduken.

Med ett lågt skratt sliter Adam av sig tröjan och hänger in den i det röda plåtskåpet. "Om du lovar mig att du går hem och trimmar skägget och slutar äta massa skit." Hans röst är lättsam med en gnutta allvar. "Jag är för att du ska ha din egen stil, men nu börjar du se ut som en lodis."

Tankfullt drar Paul händerna över skägget. "Jag vet. Det är Johanna. Hon..."

"Äsch, du kan inte skylla på Johanna."

Paul sätter sig upp och vilar överkroppen mot benen, som ett försök till stretching. "Varje gång jag ska gå och duscha, eller försöka raka mig så vill hon... du vet."

Det dröjer ett par sekunder innan Adam förstår vad Paul menar och sedan uppenbarar sig flinet. "Jaså, du klagar på att du får knulla för mycket också?"

"Det är sjukt jobbigt." Paul hänger lidande med ögonen.

Adam pekar på honom medan han backar några steg mot duschen. "Passa på, grabben. Det kommer att vara slut på det när ungen kommer."

De varma strålarna spolar skönt mot ansiktet. Adam tänker på Pauls lyxproblem och genast far hans tankar till Amanda igen. Varför kan han inte bara glömma henne? Varför vill inte tankarna göra honom fri? Han gnuggar sig hårt i ansiktet när Paul mumlar någonting i duschbåset bredvid.

"Vad sa du?" säger Adam med ögonen stängda och stannar upp för att lyssna.

"Hur har det varit sedan..."

Frågan hänger i luften. Adam vet vad Paul kommer att fråga och vill helst låtsas att han inte hör honom även om det faktiskt var så första gången.

"Amanda."

Adam stelnar till och lutar händerna mot väggen och är lättad över att duschväggarna runt honom ger utrymme för rörelsen utan att Paul kan se honom. Varför måste han fråga om henne? "Det är..." De djupa andetagerna lever sitt eget liv medan han tänker på svaret. "Tuffare än jag trodde." Till Adams förvåning lämnar orden hans mun. Han stänger av duschen och Paul gör samma sak och öppnar glasdörren till bastun när Adams min faller och han går förbi honom in. Att stänga in sig i ett varmt och trångt utrymme är nog inte den bästa idén

han haft på länge. "Det är modigt av dig att erkänna det." Paul sätter sig högst upp bredvid Adam, som eftertänksamt gnuggar det blöta håret med handduken.

"Jag älskade henne." Den darrande rösten är helt utanför hans kontroll. Ljudet från det knäppande aggregatet fyller tystnaden och Adam fortsätter att torka håret.

"Det har gått två månader, men fortfarande är det som om jag väntar på att hon ska ringa upp och säga att hon bara skojade med mig." Han fnyser och skakar på huvudet. "Vilket skämt jag har blivit."

"Kärleken gör så där med en." Paul har inte släppt Adams blick, trots att Adam gör allt för att undvika hans.

"Du kommer att hitta den rätta."

"Nej, det är slut på det. Jag har företaget att ta hand om och nu när du ska vara en hemmafru så måste jag jobba ännu hårdare", skrattar han i ett halvhjärtat försök att skämta bort sorgen.

"Vem vet, du kanske hittar någon ikväll, det har ju hänt förut." Det var inte många månader sedan de båda satt på Anglais och träffade varsin fantastisk tjej, även om det visade sig att Amandas bästa kompis Johanna var en keeper. Adam rycker på munnen och känner sig tacksam över hur Paul lättar upp stämningen.

"Ja, det skulle vara något, va? Din sista utekväll på... för evigt och mer brudar åt mig."

Tisdag, 14 januari, klockan 09.45

Adam kastar en blick över datorskärmarna på hans kontor, väggarna av glas med svarta ramar gör att han ser in i Pauls rum på andra sidan korridoren och även de tomma kontorsrummen som fortsätter längre ner i lokalen.

Konferensrummet ligger mittemot de andra kontoren och är utrustat med bord, sex stolar och en projektor, trots att rummet mest används för kontraktsskrivning. De ljusa väggarna möter de mörka golven och hela våningen känns modern, som ett riktigt inneställe i Sturegallerian, vilket var en av anledningarna till att Adam valde det. Entrén ligger åt motsatt riktning och han kan skymta den från sitt kontor, medan Paul istället har full uppsikt över den. Runt hörnet ligger personalrummet som är bortom allas synhåll. Det uppskattar Adam, då Pauls sätt att städa undan i köket innebär att gömma allt i diskhon.

Han vrider stolen och tittar på whiteboardtavlan som täcker den vita väggen bakom honom. Säljsiffrorna uppdaterade han på morgonen och de toppar alla rekord bara några dagar in i januari. Deras försäljning ligger redan långt över budgeten, tack vare tre kontrakt han lyckades ro i land under ledigheten. Tillfreds lutar han sig tillbaka i stolen när en känsla av belåtenhet värmer djupt i maggropen. Företaget går bra, och det är åtminstone en sak han inte behöver oroa sig för nu när tankarna verkar vara på annat håll. Han ställer sig upp och går in till Paul som släpper det han håller på med för stunden och ser på Adam.

"När skulle..." Med en tomhet i blicken är han förvånad över att han glömt vad mäklarassistenten heter. "Vad heter mäklarassistenten?"

Paul rycker på axlarna. "Jag minns faktiskt inte." Han lyfter upp mobilen för att se vad klockan visar. "Hon kommer om tio minuter."

Adam knycker på huvudet, skrattar lätt och kan inte låta bli att tänka på hur hopplös Paul kan vara. Han är en grym mäklare, men killen har ett minne som en guldfisk. Skriver han inte ner det direkt så är det så gott som kört.

"Jag fixar kaffe." Adam lämnar Pauls kontor, fortsätter längs korridorens mörka klickgolv, förbi entrén där ljusa skinnfåtöljer lyser upp av skenet från mässingklotlampor som hänger över ett litet kaffefärgat stålbord snyggt dekorerat med de hetaste inredningstidningarna.

Personalrummet är mer än väl tilltaget i storlek för dem två och är det i särklass största enskilda rummet på hela våningen.

Han klickar i gång espressomaskinen och hör hur vattnet värms upp. Samtidigt går han över till dubbelkylen, bredvid tre mikrovågsugnar som hänger på väggen. Ett helt onödigt inköp av hyresvärden ansåg Adam, då de alltid äter ute, men vad skulle han säga? Det ingick i lokalen.

Han tar fram en liter mjölk från kylan, håller det i en rostfri behållare och skummar mjölken till ett perfekt skum när entréplingan låter i bakgrunden. Klockan på väggen ovanför bordet som är placerat i mitten av rummet visar att tjejen är fem minuter tidig. Ivrighet är precis vad han söker hos en medarbetare.

Tydligt hör Adam hur Paul frågar om hon vill ha kaffe och ber henne sedan vänta i konferensrummet. Det dröjer inte länge innan hans tunga steg närmar sig.

"Rebecca Sundberg heter hon och är här nu. Fixar du en cappucino åt henne?"

Adam, som redan har hört allt, håller i två koppar stående på var sitt fat i händerna. "Tar du den sista koppen?" Han nickar mot bänken bakom sig.

"Visst. Börja ni. Johanna har ringt." Paul håller upp mobilen och vickar den sida till sida i luften.

Adam fortsätter runt hörnet mot korridoren med en fokuserad blick på kopparna. När han närmar sig konferensrummet tittar han upp och synen får honom att snabbt stelna till och tvärstanna, vilket får en del av mjölkskummet att rinna över kanten på ena koppen och ner på fatet.

Han håller kopparna så hårt han bara kan när resten av kroppen känns som om den skakar. Hans hjärta är på väg att hoppa ut ur bröstkorgen och munnen känns som en öken. Rent instinktivt backar han ett steg, sväljer och blinkar ett par gånger. För det kan inte vara... Han måste inbilla sig, eller håller han på att tappa det?

Med en hastig rörelse vänder han tillbaka till personalrummet, något som Paul uppfattar och därför hastigt klickar av sitt påbörjade samtal innan Johanna hunnit svara. Frågande ser han på Adam som känner sig minst en nyans blekare.

"Hur är det, Adam? Fan, vad blek du är."

Adam ställer ner kopparna på bänken och med en stirrig blick på Paul kastar han ur sig orden. "Fan, hon... hon ser ut som henne." Han vänder sig om mot köksbänken och tar stöd. "Vem?"

"Men kom igen. Rebecca ser ut som Amanda." Han vänder sig tillbaka mot Paul, som förvånat vickar huvudet snabbt åt sidan. "Kanske lite." Det är tydligt på hans nonchalanta axelryckning att han inte alls förstår hur händelsen påverkar Adam.

Helt omedvetet drar Adam luft genom näsan, andas ut och låter höger hand glida genom håret.

”Kom, nu gör vi det här”, säger han med en något hård och sammanbiten ton i rösten. Adam funderar på om det är nyvunnet mod eller i själva verket panik som har tagit över hans kropp och som fått honom att uttala orden.

Med ett fast grepp om kopparna kliver han in först i rummet där han möter Rebecca som ställer sig upp med ett stort leende på de ljus rosamålade läpparna. Likheten är slående, men hennes ögon är annorlunda än Amandas, de har en klar grågrön glans och är mandelformade. Dessutom är hennes näsa längre och det blonda håret är lätt vågigt. Det gör honom lite lugnare, även om han inte är helt bekväm.

”Välkommen, en cappucino.” Den ena koppen ställer Adam framför henne, den andra håller han kvar i handen och gör sitt bästa för att undvika den grågröna blicken så gott han kan.

Efter samtalet i personalrummet kan Adam känna hur Pauls blick bränner på hans hud och bevakar minsta lilla rörelse, men vem kan klandra honom? Det hör inte till vanligheterna att Adam tappar kontrollen över sig själv.

”Rebecca Sundberg.” Självsäkert sträcker hon fram handen och växlar med blicken mellan Adam och Paul för att se vem som ska hälsa först, men blir stående med handen i luften. Paul inser att Adam har stelnat och puttar till honom, lagom diskret så att Rebecca inte ska uppfatta gesten, men tillräckligt hårt för att knuffen till slut får honom att ställa ner koppen, kasta fram handen och skaka hennes. Den kalla huden är mjuk mot hans fasta handslag och rörelsen får hennes vaniljdoftande parfym att nå hans näsborrar.

Hon ser ner på cappucinon och ger dem tid att sätta sig till rätta. Adam passar på att granska henne, klädd i

en vit kavaj och svart blus. Ett långt halsband med ett hjärta hänger ner över hennes bröst som skymtar lätt under blusen, men utan att det ser utmanande eller opassande ut. Hon lyfter blicken och släpper fram ett skinande leende när hon möter hans. Adam andas lugnare när han inser att hon inte är alltför lik Amanda, trots att hon är snygg och helt i hans smak.

Han drar fram ett randigt kollegieblock och en bläckpenna från mitten av konferensbordet när entréplingans välbekanta ljud hörs på nytt.

Paul skjuter snabbt ut stolen. "Jag tar det."

Adam kan svära på att nerverna dansar utanför Pauls kropp när han lämnar rummet.

"Vi kan väl börja. Berätta lite om dig själv."

"Jag är uppvuxen i Stockholm och har bott här hela mitt liv, förutom de senaste åren då jag har bott på Mallorca."

Med blicken fäst på blocket antecknar Adam ner några stödord av samtalet och tar sedan en klunk av kaffet, det får Rebecca att lyfta upp sin kopp och orden får ett avbrott.

Han följer rörelsen av hennes finger som långsamt glider över koppens kant och avslöjar det blodröda nagellacket.

Vill han verkligen ha den här kvinnan på kontoret varje dag? Hur ska han kunna få någonting gjort om de ska jobba så tätt intill? Det skulle sluta i tragedi och han kan inte slösa tid på att lära henne jobbet om det ändå skulle bli problem.

"Jag är här för att ni har någonting som jag vill ha." Hon skjuter koppen framför sig och fuktar läpparna. Det lyser självsäkerhet kring henne där hon sitter med axlarna bakåt, halsen utsträckt och det blonda håret som vilar över axlarna på den ljusa kavajen.

Skulle han klara det här? Skulle han kunna jobba sida vid sida med henne utan att bli distraherad?

Hennes ögon glittrar och Adam sväljer när hon inte släpper honom med blicken.

En känsla av osäkerhet bubblar i maggropen och tvingar honom att rätta till sig i stolen. Vad håller han på med? Det kommer aldrig att gå. Han måste få henne att förstå att hon inte passar in här och inte kan jobba med honom. Han skulle aldrig klara det. Hon är för snygg och det skulle påverka honom alldeles för mycket.

"Okej", lyckas han harkla ur sig och ska precis säga att han inte tror att det kommer fungera när Paul knackar lätt på dörren och plötsligt står i dörröppningen tillsammans med en ung brunett med stora ögon, mörka ögonbryn och den vitaste hyn.

"Ursäkta att jag stör. Adam, jag behöver låna dig härute ett ögonblick. " Paul spärrar upp ögonen med en gest som visar att Adam måste följa med.

"Jag kommer. Ge mig en minut bara." Adam måste vara ärlig mot Rebecca om att han inte kan erbjuda henne jobbet.

Paul och den brunhåriga korta tjejen, klädd i grå capribyxor och kavaj i samma färg, försvinner tillbaka längs korridoren.

"Förlåt Rebecca, jag måste meddela att jag tyvärr inte kan erbjuda dig jobbet som mäklarassistent."

"Vad?" Hon skrynklar näsan.

Att behöva förklara för henne att hon inte passar in här är ingenting han vill göra, men inser att han måste. Hastigt ställer han sig upp och sträcker fram handen mot henne.

"Tack för att du tog dig tid att komma."

Hon korsar armarna över bröstet sittande kvar i stolen med ett leende som är mer än arrogant.

"Du ställde mig en enda fråga och fattade ett beslut om att jag inte fick jobbet. Tufft. Det är första gången jag upplever detta under mina tjugosex år."

Ivrigt knackar Paul igen, fast denna gång på glasväggen och vickar med huvudet när Adam viftar med handen. "Jag kommer."

"Du får ursäkta, men som du ser behöver jag avsluta vårt möte och ännu en gång så tackar jag för visat intresse."

"Adam, jag söker inte något assistentjobb." Hennes mjuka läppar är särade och ögonen lyser av kaxighet och nu är det Adam som skrynklar på näsan och stirrar frågande på henne när Paul stormar in som om han blivit puttad av någon. "Hon söker inte jobbet", kastar han ur sig.

"Det har jag förstått." Adams kinder hårdnar och han önskar att han tagit sig tid att lyssna på Paul från början. "Vad gör du här då?"

Kall som en isdrottning korsar Rebecca ena benet över det andra. "Om jag inte misstog mig så är det här en mäklarfirma, eller har jag fel?" Hon vilar hakan mot handen i väntan på svar. Adam kan svära på att värmen i rummet precis ökade och låter fingret slinka mellan skjortkragen och halsen.

"Ursäkta Rebecca, vi trodde du kom hit för mäklarassistentjobbet."

Adam står helt tyst och flackar med blicken mellan Paul och Rebecca.

"Vilket objekt är du intresserad av?" fortsätter Paul och försöker rädda situationen.

"Det på Karlavägen."

"Det är mitt objekt", lyckas Adam få ur sig efter den smärtsamma tunghäftan och tillfälliga kortslutningen i

hjärnan. "Är du säker på att du vill sälja lägenheten till mig, nu när du kunde avgöra att jag inte passade för ert assistentjobb efter en enda fråga?" Hon håller inte igen på den spydiga tonen och Adam vet att han förtjänade det. Som en reflex för han högerhanden genom håret när Paul tar över samtalet igen. "Adam, du kan väl hämta prospektet så tar jag hand om intervjun med Bella som väntar i entrén."

Adam böjer huvudet övertydligt i en sorts nickning åt Paul och lämnar rummet.

Det dröjer inte många minuter innan Paul stormar in på Adams kontor. "Vad håller du på med?"

Virrigt söker han efter rätt prospekt i ställningen på väggen. "Ta hand om intervjun, så fixar jag det här." Adam vill inte erkänna att han för ett ögonblick tappade omdömet. Men han kan sitt jobb och att sälja en bostad till Rebecca klarar han bättre än att ha henne som anställd.

"Ryck upp dig nu." Paul lämnar kontoret innan Adam hinner svara honom och det kanske är bäst, för just nu vet han knappt vad han håller på med.

Tisdag, 14 januari, klockan 10.20

Med prospektet i handen kliver Adam in i konferensrummet och Rebecca lägger ner mobilen när han sätter sig mittemot henne. "Du får ursäkta missförståndet. Det hör inte till vanligheterna att vi har intervjuer. Vi är en mäklarfirma så låt oss börja om. Här är prospektet." Han skjuter fram mappen, lutar ryggen mot stolen och ser på när hon öppnar den. Sakta känner han hur tryggheten återvänder i kroppen som om ingenting har hänt.

"Jag har hört att ni har de bästa objekten. Dessutom har ni flera lägenheter som intresserar mig. Men det finns en sak jag behöver veta innan vi börjar." Hon höjer skeptiskt ena ögonbrynet och stänger mappen.

Försvarslöst slänger Adam ut armarna framför sig. "Visst, kör." "Varför fick jag inte jobbet?"

Han skrattar. "Du sökte ju inte ens jobbet."

"Men det visste inte du. Du trodde jag var här av den anledningen och dessutom hade svaret jag gav dig ingenting med jobbet att göra." Hennes glittriga blick avslöjar en busighet, trots att munnen är helt avslappnad när hon inväntar svaret.

"Det spelar väl ingen roll nu. Du var aldrig intresserad av jobbet." Han gör allt för att dölja ett leende som envist försöker tränga fram.

Hon skakar på huvudet åt svaret och han vet att hon inte kommer att släppa det här. Dessutom verkar hon för smart och vass för att gå på en lögn.

"Du är för snygg att ha rännande här på kontoret. Du skulle distrahera både mig och kunderna." Adam ler busigt, något som får henne att brista ut i ett gapskratt som tydligt avslöjar hennes svalg.

"Snygg räddning, Adam. Du kommer alltså inte berätta sanningen för mig? Nåväl, den ursäkten är tagen." Hon öppnar mappen på nytt och Adam sväljer.

Det är tydligt att hon inte trodde på honom, vilket kanske är en bra sak, men han var åtminstone ärlig.

"Visningen är imorgon."

"Jag vill se den idag." Hennes svar kommer så snabbt att han knappt hinner avsluta meningen.

"Visst. Låt mig ringa säljaren." Adam lämnar rummet och drar några djupa andetag som om han slutade andas ett par sekunder. Det dröjer inte länge innan han kommer tillbaka.

"Vi kan åka nu. Säljaren är i Indien. Det är den enda chansen vi har." Det är väldigt sällan en säljare går med på en förhandsvisning på kort varsel, men den här gången hade Rebecca tur.

"Perfekt." Hon kastar sig upp ur stolen, lyfter upp prospektet medan Adam öppnar dörren och låter henne gå ut före honom. "Låt mig meddela Paul." Han fortsätter in till personalrummet medan Rebecca stannar till vid entrén.

Skratten avlöser varandra från köket och Paul verkar ha en bättre hand med Bella än vad Adam först hade med Rebecca. "Adam, det här är Bella."

Hon ställer sig upp och greppar tag i hans hand.

"Välkommen."

"Tack", säger hon glatt.

Hennes bubblande energi fångar Adam och han känner direkt att hon passar för jobbet.

"Jag ska visa Rebecca lägenheten som hon är intresserad av. Ni klarar er utan mig en stund, eller hur?"

"Absolut. Lycka till."

Adam kan höra att samtalet mellan Paul och Bella fortsätter lika lättsamt när han lämnar kontoret, och får han gissa så kommer Bella att passa in riktigt bra på företaget.

Hissen stannar till på tredje våningen och Adam låser upp dörren till lägenheten. Utan ett ord går Rebecca in före honom. "Fyra rum och kök. Utgångspriset är 12 500 000 kronor eller högstbjudande."

Hon går omkring i den stora möblerbara hallen som leder vidare till två rymliga sällskapsrum som om hon redan vet vart hon ska. "Skjutdörrarna är kvar." Hon skjuter dörren som leder in i sovrummet fram och tillbaka och fångar den med foten.

Han är tveksam om han hörde rätt. "Har du varit här förut?"

"Jag växte upp här. Men det var länge sedan." Hennes glada ansikte bleknar trots att hon gör sitt bästa för att försöka dölja det.

"Då vet du mer om lägenheten än vad jag gör." Han låter henne uppleva minnen som tydligt fångat henne.

"Ägarna har renoverat badrummet med svart golvklinkers och de har installerat en säkerhetsdörr under november förra året. Alla vitvaror är inköpta under juni och garantierna gäller i fem år." Adam vet att han inte behöver sälja in den här lägenheten, men trots det fortsätter han att göra det. Det är tydligt att hon redan har köpt den, åtminstone i tankarna.

"Den borde gå för max en miljon över utgångspriset. Jag bjuder 13 900 000 kronor inklusive möblerna, men då ska den plockas bort från sidan idag."

Det är tydligt att hon vill ha lägenheten och Adam har ingen anledning att stoppa henne. "Låter rimligt. Jag ringer min kund. Du får gärna bekanta dig mer med lägenheten så länge."

Rebecca försvinner in i köket och Adam hör hur hon öppnar kökslådorna medan signalerna går fram.

Adam presenterar budet för sin säljare som känner sig nöjd över summan och är lättad över att även kunna sälja sina möbler. Det underlättar hans flytt från Sverige till Indien förklarar han, men uppger att han har några tveksamheter.

"Jag kommer inte tillbaka till Sverige förrän nästa vecka."

"Om du accepterar budet så signerar köparen avtalet idag med vetskapen om att köpet och avtalet färdigställs helt nästa vecka." Säljaren är tydlig med att han är nervös över att plocka bort lägenheten från Hemnet innan allting är färdigsignerat, men tack vare sin långa erfarenhet lyckas Adam till slut övertala honom. Ivrigt går Adam ut i köket där Rebecca sitter uppflugen på köksön, med benen dinglandes över kanten, något som får honom att totalt fångas av ögonblicket. Hon är verkligen otroligt vacker och han får koncentrera sig för att hålla fokus på varför de båda är i lägenheten.

"Det gick fort." Ett självsäkert leende uppenbarar sig och Adam kan inte låta bli att stirra på hennes välformade mun innan han lyckas komma tillbaka till verkligheten.

"Grattis, säljaren accepterade ditt bud, men avtalet färdigställs inte förrän nästa vecka."

"Nästa vecka? Jag kommer inte vara här nästa vecka."

"Du kan signera din del av avtalet idag, så signerar säljaren sin del när han kommer tillbaka till Stockholm."

"Det fungerar för mig. Då plockar du bort lägenheten från Hemnet?" "Lägenheten plockas bort från sidan. Dock, rent juridiskt, är lägenheten inte din förrän säljaren signerat avtalet." Adam låter ett andetag passera och uppmärksammar hennes spända minspel. "Behöver jag vara orolig för det?"

"Säljaren är mer orolig att du ska dra dig ur, men den korta stunden jag har känt dig har du inte haft några tveksamheter gällande lägenheten."

"Jag kommer inte att ändra mig", säger hon bestämt.

"Då så. Nu blir vi grannar." Det sista vet han inte varför han nämnde. Hur kunde han säga så? Han kämpar emot att sluta ögonen och slå sig själv i pannan även om det är svårt. Riktigt svårt.

"Jaså, bor du också här?"

Adam vet att det var ett misstag att nämna det och sväljer diskret. "Jag bor lite längre bort", säger han snabbt och försöker släta över det. "Ska vi skriva på kontraktet på kontoret nu eller önskar du komma tillbaka lite senare?"

"Jag har tid nu, om du kan?" Som ett litet barn studsar hon ner från köksön och Adam kan inte låta bli att dra på munnen. "Absolut. Vill du se mer av lägenheten?"

"Nej, jag är nöjd." Hon slänger med sitt ljusa hår över axlarna och går mot utgången.

Med en känsla av seger låser Adam dörren, rycker i handtaget och öppnar hissdörren åt henne. Han lyckades prata bort att han klumpigt nog avslöjade var han bor, och känner att han räddade sig ur en pinsam situation till slut.

Tisdag, 14 januari, klockan 11.00

Tillbaka på kontoret visar Adam in Rebecca på sitt rum, sätter sig på sin plats vid skrivbordet, klickar upp avtalet för lägenheten på skärmen och uppdaterar summan, de inkluderade möblerna och lägger sedan till datumet som säljaren ska signera utan att säga ett ord medan Rebecca ser sig om i rummet.

Han kan inte låta bli att snegla på hennes vackra mjuka ansiktsdrag, men innan hon hinna upptäcka hans blickar fortsätter han knappa på tangentbordet med ögonen fästa på datorn.

"Fint ni har här, kanske hade det här varit ett perfekt jobb för mig", säger hon busigt och Adam fnysir ur sig ett roat skratt medan han klickar på utskriftknappen. Efter ett par snabba kliv står han vid skrivaren till höger om det stora skrivbordet.

"Vad jobbar du med?" Adam hann aldrig komma till frågan tidigare inser han.

"Jag äger ett hotell på Mallorca."

"Det var inte dåligt." Adam lyfter ur pappren ur skrivaren och granskar att allt blev rätt. "Jag gillar Mallorca, men det var länge sedan jag var där." Ett leende infaller sig naturligt på hans läppar som om minnen från semesterdagarna går i repris.

"Då kanske det är dags för det." Hon blinkar med ena ögat och Adam kan inte läsa av om det är hennes bubblande personlighet eller om hon faktiskt småflörtar med honom.

Han sväljer diskret och skjuter fram pappren över skrivbordet. "Kanske det."

Rebecca lyfter upp avtalet och Adam är lättad över att han kan rikta hennes fokus bort från honom för ett ögonblick. Hon är riktigt snygg, det kan han inte förneka, men hon påminner för mycket om Amanda och det är fortfarande ett öppet sår. Medan hans tankar spelar honom ett spratt låter han henne gå igenom avtalet i lugn och ro. Hennes ögonfransar är långa och döljer delvis de mandelformade ögonen. Den korpsvarta eyelinern är målad i en tjock linje längs kanten och får ögonlocken att se ut som de ler mot honom. Han lyfter upp handen mot munnen för att inte avslöja en road min. Det är någonting med den här tjejen som får honom att skina inombords.

Rebecca ser upp från avtalet. "Allt stämmer. Har du en..." Hon viftar med handen som om hon skriver i luften.

Adam tar upp en penna från skrivbordet, räcker över den och hon signerar avtalet utan att tveka och skjuter sedan tillbaka högen med pappren mot honom.

"Då är ett köp avklarat och nu är det bara ett kvar."

Adam drar till sig högen, stannar till och stirrar på henne ett kort ögonblick. "En till?"

"Ja, men den lägenheten ska jag hyra ut. Den ligger i Högdalen."

"Högdalen? Paul har ett objekt i Högdalen, men det kan inte vara den du menar." Hörde han verkligen rätt? Det är ytterst sällan en kund köper en lägenhet på Östermalm i den prisklassen och sedan vill köpa ett annat objekt i förorten, speciellt inte som en investering. När han tänker efter så har det aldrig hänt.

"Jo, den på Skebokvarnsvägen 42", säger hon och nickar övertygande.

En lätt strykning över slipsen hinner Adam med innan han finner ett lämpligt svar. "Du vet att lägenheterna är i